

Друг дитинства

Богдан Привалко

Сьогодні сталась втрата для Шосткинської громади, її містечок, селищ і хуторів.

Усе життя, ще вдосвіта, люди стікалися з усіх кутів північної Сумщини на Шосткинський вокзал. Тут на ранковому пероні були працівники столичних підприємств, енергетики, водії важкої техніки, і жіночки, щойно зібравши врожай з городу, і господині з банками, пляшками та бідонами теплого ситного молока — такого, що поки веломашиною доїдеш до станції, у ньому вже плюхається щедрий шматок масла.

Шосткинський вокзал — останній електрифікований. Далі — болота.

Завжди зелений і чистий із вимитими вікнами, білими бордюрами та смітничками у формі пінгвінів. Сходиш із вагона — відчуваєш що нарешті повернувся додому.

Під час оборони вокзал несе службу біч-о-біч зі всією Україною. Воєнними світанками на пероні, в тумані і диму, поміж виснажених солдатів що їдуть додому, багато побратались до скону: дарничанин та австралієць, а аргентинець запрошував скандинавів та ще одного шосткинця з Депутатської до себе на узбережжя теплого океану хоч на все життя.

Минулої ночі наш побратим — Шосткинський вокзал — зазнав важкого поранення від російського удару...

Але він стоїть і не покинув позицій. І ми його не покинемо.

